יחד

בני עו"ש והספיבה

מגזין - תורה | קהילה | פרסום

מרחשוון – שפתותינו ממשיכות לרחוש

חודש תשרי חלף, אך קול התפילות עוד מהדהד בלבנו. השופר, הסליחות, שמחת הסוכה והריקודים עם ספר התורה מלווים אותנו אל חודש מרחשוון – אל ימי השגרה, שבהם אנו מבקשים לתת לכל מה שקיבלנו מקום בחיי היום־יום.

ברוח זו, אפשר לשמוע בשם מרחשוון הד למילים מרחשות שפתותינו". גם כשהחגים מאחורינו, שפתותינו ממשיכות לרחוש תפילה, תורה והודאה, והלב מבקש לשמור על ההתעוררות ועל הקרבה שזכינו להן.

כעת מגיע הזמן להפוך את ההתעוררות למעשה. כל קבלה קטנה, כל רצון טוב שמבשיל למעשה וכל צעד של התקדמות נושאים עמם משהו מאורו של תשרי ומאירים את שגרת חיינו.

יהי רצון שנזכה לחודש של גשמי ברכה, צמיחה והתחדשות; ששפתותינו ירחשו טוב, ושמעשינו יעניקו למילים חיים.

חודש טוב ומבורך!

אקטואליה מ.ח.

חורף של עשייה: לנצח את הדכדוך בצעדים קטנים עונת החורף מציבה בפנינו שתי תפיסות מנוגדות. הראשונה לוחשת לנו שאין כמו להידבק לכרית עם השמיכה בבוקר מוקדם כשקמים. השנייה, לעומת זאת, מזכירה שאין כמו לקום מוקדם בחורף, להתפלל תפילת נץ כותיקין ולהתחיל את היום באנרגיה, כדי להרגיש שיש לנו הרבה שעות למרות הימים הקצרים. הגישה הראשונה אולי מפתה ברגע הראשון, אך דווקא השנייה היא זו שממלאת אותנו בכוח. גם אם כרגע חמימות המיטה קורצת לכם יותר, שינוי קל בגישה ימנע שקיעה לדכדוך חורפי. הסוד אינו טמון במאמצים קיצוניים, אלא בהתמדה יומיומית בדברים הקטנים: גוף, תנועה ואוויר

הליכה קצרה: גם למי שאינו רגיל לפעילות, הליכה של 10 דקות עושה פלאים. ההתמדה כאן מנצחת את האינטנסיביות.

מתיחות: התלו על מוט מתח, או פשוט מתחו את הגוף כדי לשחרר שרירים ועומסים.

התאווררות: מי ששוהה שעות ארוכות במשרד או בבית, חייב לצאת החוצה כל כמה שעות כדי לרענן אנרגיות. תזונה, שתייה ומניעת "לחות" מים: הקפידו לשתות 10 כוסות ביום. ללא נוזלים, הגוף נאלץ לעבוד קשה יותר באוטומט ונכנס למצוקה.

לחות ותזונה: אכילת עודפי שומן מכבידה על הגוף ומדכאת אותו. בנוסף, חשוב מאוד להימנע ממזון שמרבה "לחות" וליחה, כגון שומן חלב ומוצרי חלב קרים. מומלץ להעדיף מזון מבושל וחם המייבש לחות עודפת ומחמם את הגוף מבפנים. נפש וחברה

זמן אישי: קבעו לעצמכם "שעת קפה" יומית - זמן נטו לרוגע שלכם.

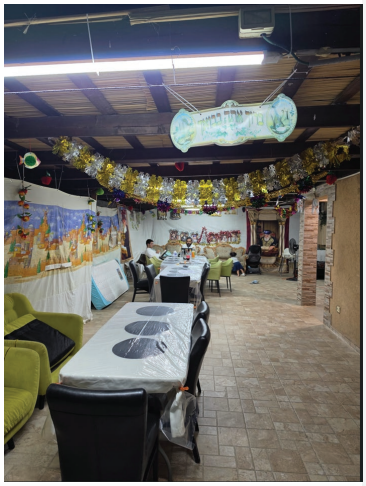
תקשורת: קבעו פגישה שבועית עם חבר. לבני זוג - מצאו בכל יום כמה דקות לשבת יחד, ללא מסכים, ולדבר על כוס משקה חם. הביולוגיה של מצב הרוח דיכאון חורף קשור לירידה בחומרים במוח (כגון סרוטונין ודופמין). כדי לאזן אותם:

ויטמינים: ודאו שאין לכם חוסרים. ויטמין D (שחסר עקב מיעוט שמש) וויטמינים מקבוצת B חיוניים לאנרגיה ולמערכת העצבים.

שינה: שעות שינה מספיקות הן קריטיות לאיפוס הכימיקלים במוח, ניקוי רעלים ובניית חוסן נפשי. בצעדים קטנים ופשוטים אלו, נהפוך את החורף לעונה של בריאות, התחדשות ועשייה.

סוכי סוכת השנה

משפחת מעודה

מתוך מבחר הסוכות היפות שנבנו בעמל רב והשקעה מרובה ,
הסוכה שזכתה בתחרות הסוכה היפה וקיבלה שובר קניה לנזר המשכן נבנתה על ידי **משפחת מעודה** השקד 6 בני ע"ש

השגחה פרטית/הרב גבריאל מעודה

באחד מלילות השבת הקרים של החורף, ישבנו כהרגלנו בחצר הבית לשיעור תורה מרומם, עם חברה צעירים ובוגרים לצד שולחן עמוס בכיבוד עשיר ושתייה חמה. כשהגענו לדבר על אמונה, סיפרתי את הסיפור הבא:

כשעמדתי בנמל התעופה בדרכי לשליחות כמשגיח כשרות, פגשתי יהודי מוטרד. התברר שהוא מקפיד להניח תפילין בכל יום ויום, אך בגלל טלטלת הדרך נתקע באותו יום בלעדיהן.

מבט בשעון הראה שנותרו דקות ספורות ממש לשקיעה. ללא היסוס, שלפתי את התפילין מתרמיל הגב שלי, והוא הניח אותן ברגע האחרון בדמעות של התרגשות.

כשסיימתי לספר, עברה צמרמורת בין חברי השיעור, והבנו כולנו יחד סביב השולחן יסוד עמוק: **אין שום מקריות בעולם - הכל מושגח בהשגחה פרטית מדויקת.**

שלום בית/הרב רענן כפרי

פרק ד' – שלום בית

נאמר בתלמוד: "דבי רבי ישמעאל תנא: גדול השלום, שאף הקדוש ברוך הוא שינה בו". שנאמר: "ותצחק שרה בקרבה לאמר, אחרי בלותי היתה לי עדנה ואדני זקן" (בראשית יח, יב). ואחר כך נאמר: "ויאמר ה' אל אברהם, למה זה צחקה שרה לאמר, האף אמנם אלד ואני זקנתי" (שם, יג).

כלומר, שרה אמרה על אברהם: "ואדוני זקן", אך כשמסר הקדוש ברוך הוא את הדברים לאברהם, אמר: "ואני זקנתי", ושינה מפני השלום (יבמות סה ע"ב).

בחיי הנישואין נדרשת חכמה רבה: לדעת כיצד לנהוג בבית, מה לומר, באיזו דרך ובאיזה זמן. לא די להיות צודק; צריך לשקול כיצד יתקבלו הדברים והאם יועילו לשלום הבית. לעיתים נכון לדבר, לעיתים מוטב לשתוק, ויש מצבים שבהם מותר לשנות מפני השלום. אולם גם להיתר זה יש גדרים, ויש להיזהר שהרצון לשמור על השלום לא יהפוך להרגל של חוסר אמת. על הזהירות הזאת נלמד מהמעשה הבא.

מסופר בתלמוד על רב, שאשתו הייתה מצערת אותו: כשביקש שתבשל לו עדשים, הייתה מבשלת מין אחר של קטניות, וכשביקש קטניות, הייתה מבשלת עדשים. כשגדל ר'

טעויות שקוראות לגבאים בבתי כנסת האם צריך לשלמם,

1. קנה עליה והגבאי טעה ולא העלהו לספר תורה האם חייב לשלם.

מעשה היה באחד מת"ח החשובים ממזכי הרבים בישובינו בני עי"ש הי"ו, שהתפלל מנחה של שבת מאחד מבתי הכנסיות וקנה את כל מה המצוות של הס"ת הכוללות את פתיחת היכל וכו' ועליה לספר תורה, והנה הגבאי בתום לב חשב שמישהו אחר קנה את העליה והעלה את השני, ולא את הקונה האמיתי, ועתה הגיע אותו ת"ח ושאל האם הוא חייב לשלם עבור העליה.

תשובה

אין חייב לשלם עבור העליה.

מקור

הגמ' בבא מציעא ס"ו.: א"ר נחמן אני אומר אסמכתא קניא, ומניומי אמר אסמכתא לא קניא, ופירש רש"י שם שרב נחמן אמר שהוא היה רגיל לומר שאסמכתא קניא אבל מניומי חלק עלי והחזירני מדברי, וכו', ובמסקנת הגמ' שם, א"ל רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא הכי אמרינן משמיה דרבה כל דאי לא קני.

המבואר מדברי הגמ' שאדם שהבטיח לחבירו חפץ אינו חייב ליתן לו כיון שהוא לא סומך על דבריו, וז"ל השו"ע בחו"מ סי' ר"ז סעי' י"ג. וכן תנאים שמתנים בני אדם בינהם אע"פ שהם בעדים ובשטר אם יהיה כך או אם תעשה כך אתן לך מנה או אקנה לך בית זה ואם לא יהיה או לא תעשה לא קנה ולא אתן לך, אע"פ שעשה או שהיה הדבר לא קנה, שכל האומר אם יהיה אם לא יהיה לא גמר והקנה שהרי דעתו עדין סומכת שמא יהיה או לא יהיה, עכ"ל. ועיין ברמ"א שם שהביא ג' חילוקין בדיני אסמכתא.

והיוצא מכאן שאם אדם התחייב עבור משהו סכום מסויים בסתם אינו חייב לשלם, ולכאורה גם כאן נאמר שאין חייב לשלם לו עבור העליה לתורה שזה הוי כאסמכתא.

אלא שגבי דיני נדרים לא אמרינן שזה כדין אסמכתא, וכ"כ השו"ע ביו"ד בסי' רנ"ח סעי' י' וז"ל, נדר לצדקה באסמכתא כגון אם אעשה דבר פלוני אתן כך וכך לצדקה ועשאו חייב ליתן. עכ"ל, ומקו"ד הוא מהרא"ש בתשובה כלל י"ג סי' ד' והו"ד בב"י שם, אודות ראובן שהכה את שמעון חבירו ובאותו מקום היו נוהגים לקנוס את המכה ב100 זהובים, ושמעון בתחילה אמר שיתנו את הכסף לתלמוד תורה, ואח"כ פייסו שמעון ומחל לו, הדין הוא שחייב ליתן את הכסף לתלמוד תורה כיון שזה נחשב כיד של עניים הוי וזכו ורואים שבצדקה אין דין אסמכתא וחייב ליתן.

ולפי מה שכתבנו לכאורה אותו ת"ח צריך לשלם את הצדקה.

ואמנם כאן המקרה שונה כיון שמה שקנה לא קיבל ולכן אין עליו חובה לשלם וכן כתב להדיא בספר צדקה ומשפט פ"ד סעי' ל"ט, נדר לצדקה בדרך אסמכתא כגון שאמר אם אעשה דבר זה אתן כך וכך לצדקה חייב ליתן וכו', ובהערה צ"ט כתב שפשוט שאינו חייב אלא כשעשה דבר פלוני שהתנה עליו.

2. קנה עליית ראשון והכהן נכנס מי משלם

שאלה שנשאלתי משומעי השיעור באחד ששילם עבור עליות במחשבה שאין שם כהן וכאשר בא לעלות נכנס כהן, והשאלה האם הכהן רשאי לעלות לספר תורה, או שהישראל רשאי לעלות, וכן אם כבר עלה כהן האם צריך הישראל לשלם או הכהן צריך לשלם.

תשובה

נחלקו הפוסקים בדין זה ולכן אם העלה בדעתו שאולי הכהן יכנס לבית כנסת יעלה הכהן, וגבי הממון יעשו פשרה עם הגבאי.

מקור

הנה בספר וישמע משה סי' מ"ד הביא אם אחד קנה כל העליות, והכהן נכנס האם הוא עולה ואם הוא לא עולה האם הוא צריך לשלם עבור העליה. והביא שם ארבע דעות בזה.

א' שיטת רבי יעקב מאיר שטרן, שהגבאי יקרא לכהן לתורה והגבאי יתפשר עם הקונה דמכיון ששילם רק על העליות וקיבל רק אחת בודאי אינו צריך לשלם מחיר מלא.

ב' שיטת רבי מנדל שפרן, אם הכהן רוצה לעלות שיעלה הוא ושהוא ישלם ואם לא השני שקנה יעלה וישלם, ואי אפשר להשקיע בבית כנסת.

ג' שיטת רבי שמאי גרוס שיש לצרף דעות הפוסקים שבמקום שמוכרים את העליות אין זכות קדימה לכהן, וכיון שהכהן לא היה, איבד את זכותו והעולה זוכה.

ד' שיטת הרב זילברשטין ור' שלמה זלמן אולמן, שהקונה חייב לשלם לבית כנסת את מלא המחיר ולקרוא לכהן שהוא יעלה לתורה, והטעם כיון שזה שקנה יודע שאולי יכנס כהן ועל דעת זה קנה את העליה, ועוד טעם שהקונה אינו מפסיד כלום בזה שהוא קורא לכהן ואדרבה זוכה לקיים בזה מצות עשה של וקידשתו ואין זה גורע כלום מחלקו ואדרבה מייקר את המצוה שקנה ומוסיף עליה, והקריאה בתורה היא מדרבנן והקריאה לכהן היא מצוה דאורייתא ובודאי ראוי לקרוא לכהן בעין יפה ותהי משכורתו שלימה מן השמים.

חייא בנו, החל להפוך את בקשות אביו: כשאביו ביקש עדשים, אמר לאמו שאביו מבקש קטניות, והיא, כדרכה, בישלה את ההפך – וכך קיבל רב את מבוקשו.

כשראה רב את המאכל, אמר לבנו: "אני רואה שאמך שינתה את דרכיה לטובה ועושה כרצוני". השיב בנו: "אני הוא שהפכתי את דבריך".

אמר לו רב: זהו שאומרים העולם, שפעמים הבן מחכים את אביו. אף אני יכולתי לבקש ממנה את ההפך ממה שאני רוצה. אולם אתה לא תעשה כן, שנאמר: "למדו לשונם דבר שקר" (ירמיהו ט, ד; יבמות סג ע"א).

והקשו המפרשים: מדוע אמר רב לבנו "אתה לא תעשה כן"? לכאורה משמע שדווקא לבנו אסור, ואילו לאחר מותר – והרי לכולם אסור לשקר! ועוד, מדוע הביא פסוק מירמיהו, ולא פסוק מפורש בתורה: "מדבר שקר תרחק" או "ולא תשקרו איש בעמיתו"?

וביארו על פי ההיתר לשנות מפני השלום: לפי ביאור זה, יש להבחין בין אדם גדול בשנים, שכבר הורגל לדבר אמת, לבין אדם רך בשנים, שמידותיו עדיין מתעצבות. אצל הראשון אין אותו חשש שיתרגל לשקר; ואילו הצעיר צריך להיזהר גם בשינוי הנעשה מפני השלום, שמא יתרגל בכך לדבר שקר.

לכן אמר רב לבנו: "אתה לא תעשה כן" – אתה, שעודך רך בשנים, אל תנהג כך, שמא תרגיל את לשונך לשקר. אין הטעם משום "לא תשקרו", שהרי מותר לשנות מפני השלום, אלא משום "למדו לשונם דבר שקר" – החשש שהשקר יהפוך להרגל.

על פי זה מתבאר הפסוק: "ראש דברך אמת, ולעולם כל משפט צדקך" (תהלים קיט, קס). אם מראשית דרכך תרגיל את עצמך לדבר אמת ותיזהר מן השקר, תשתרש בך מידת האמת ותלווה אותך לאורך ימיך.

על פי "דרך אמונה", להגר"ש דוויק הכהן זצ"ל.

יסודות/הרב טירן זנדני

בראשית ברא אלוקים

כשהתוכניות משתנות, האמונה נשארת

החיים מלאים בציורים שונים ומשונים, בדמויות ובפרצופים שונים, וכל אלו משליכים על המקרים בחיינו. אבל דבר אחד צריך להדגיש ולזכור: בראשיתו של כל דבר בחיינו ובכל הקורות אותנו – "ברא אלוקים". אין דבר שקורה סתם, ואין דבר בעולם שאין בו התערבות אלוקית מראשיתו. הבורא אף מלווה אותו כרצונו עד אחריתו.

ויש לחדד את הדברים ביתר ביאור: אם הבורא רוצה בדבר מסוים מתחילתו, סימן שיש לדבר זה תכלית החשובה לה' יתברך. ואם אינו רוצה בו, מדוע יתערב ויעסוק בו בתחילתו? לאחר שהבנו שהבורא מתערב בתחילתו של כל דבר הקיים בעולם, ושיש לו בכך כוונה לתכלית מסוימת, נבין שלא יעזוב אותו גם בהמשך דרכו, כדי שתתקיים מחשבתו ורצונו. ממילא תתחזק אמונתנו בכך שהקב"ה אינו עוזב את עולמו אף לא לרגע אחד.

שנים רבות הייתה עובדה זו מוסתרת וחבויה מעיניהם של רבים מבני העולם, עד שהגיעה עת יציאת מצרים, שבה התגלתה אמונה זו והושרשה בלב הכול.

ביציאת מצרים התערב הקב"ה בדרכים שונות: בשמים ובארץ, בחיה ובבהמה, במים ובאדם. הכול כדי להחדיר ולהשריש אמונה זו – שהקב"ה היה, הווה ויהיה.

אנו, כבני אדם, בעלי ראייה קצרת טווח, ואיננו רואים אלא למרחק של כמה מטרים. הקב"ה רוצה ומבקש שנאמין בו ונדע שהוא דואג לנו תמיד, בכל עת ובכל שנייה.

השבוע, באחד השיעורים, חידדנו שאין דבר כזה כישלון, אלא הכול הוא הצלחה אחת גדולה. ונסביר את הדבר על פי הנאמר לעיל: כאשר אנו יוצאים מתוך ההנחה שהכול מאיתו יתברך, שהוא דואג לכל פרט ופרט ושהכול רק לטובה, הרי שלא ייתכן מצב של כישלון, כי הקב"ה עושה הכול רק לטובתך ולהצלחתך. ואם לשיטתך נכשלת, אין זה אלא שדמיונותיך ורעיונותיך לא התממשו כפי שציפית. כישלון זה הוא רק לעת עתה, אך בהמשך הזמן יתגלו הדברים והכוונות הטובות שמאחוריהם, מאת האלוקים.

לדוגמה, כאשר אדם מפספס את האוטובוס בדרכו לפגישה חשובה, לשיטתו הוא הפסיד ונכשל. אך כאשר יתברר שאוטובוס זה היה מעורב בתאונה או בפיגוע, ישמח האדם ויאמר: "הצלחתי". סימן שתחושת ההצלחה או הכישלון תלויה באופן שבו אנו רואים את הדברים.

סיפורים רבים ישנם על אנשים שחשבו שהם חייבים דבר מסוים ונלחמו כל כך עבורו, ולבסוף נפלו דווקא בגלל אותו דבר שבנו.

מסופר על שני אחים שהיו עשירים, ובאחד הימים החלו עסקיהם להידרדר. אחד מהם, שהיה איתן באמונתו, הבין שעתה הזמן לנוח ולחכות לזמן אחר. השני דחק ודחק ואמר: "אולי אשקיע בעוד עסק, כדי שאם אכשל, הוא ירומם אותי, ואולי אפתח עוד עסק ועוד אחד..." אך יושב בשמים ישחק. זה שהרבה לחשוב נפל בכל עסקיו, ואילו השני המתין כמה שנים, עד שהאיר מזלו והדברים הסתדרו לו באופן יוצא מגדר הרגיל. הוא הבין שעתה הזמן לחזור לעסקים, עשה והצליח, עלה ונתעלה.

אומר הבן איש חי: זהו שאמרו חז"ל, "כל הדוחק את השעה, השעה דוחקתו, וכל הנדחה מפני השעה, השעה נדחת מפניו".

יסוד זה מלמד שכל הכישלונות עשויים להיות הצלחה לקראת העלייה הבאה. אם תבין זאת – זכית; ואם לאו, תחווה את הדבר ככישלון.

עולם מתחדש/דניאל לחמיש

daniel.la.ai.2026@gmail.com

האם בר המים באמת נח לשימוש בשבת ? מה יורד לנו מהראש ומשרה רוגע, ומה עדיין מנקר וגורם לנו לחשוב פעמיים ?

דמיינו שבת בבוקר. מישהו שואל מי הכין את המים החמים, וכולם עונים "לא אני". תגובה משפחתית תקינה: קודם מתנערים מאחריות, אחר כך בודקים אם מדובר במחמאה.

אלא שהמים מוכנים. מישהו כאן עבד בשישי, והוא אפילו לא אומר "רק אני עושה הכול בבית הזה".

כדי למצוא אותו צריך לחזור לשישי אחר הצהריים, כשהבית עובר לנוהל "חשבתי שאתה". אחד חשב שהשני מילא, השני חשב שהראשון שמע, והילדים בדיוק נזכרו בעניין דחוף בחדר. בשלב הזה כבר לא מחפשים אשמים. מחפשים קומקום.

כאן נכנסת אפשרות שקיימת בברי מים ייעודיים לשבת: הכנה אוטומטית של המים. למשל, בנועם 3 ננו של אפיקים מגדירים במכשיר מיקום, תאריך ושעה ומפעילים מעבר אוטומטי למצב שבת. לפי חוברת המכשיר, כשעה לפני השקיעה מתחילים מילוי מכל המים החמים והרתחה. המכשיר מחובר לצנרת, כך שגם את הסיבובים מהברז למיחם אפשר להוריד מרשימת המשימות. הוא לא מחכה שתיזכרו בו.

בשבת עצמה לא נכנסים למיכל החם מים חדשים. גוף חימום קטן פועל ברציפות לשמירת החום, לחצני המגע מושבתים, ומשתמשים לפי הוראות מצב שבת. מאחורי המילים "הכנה אוטומטית" יש משהו פשוט למדי: פעולה שקבעתם מראש, ומכשיר שמבצע אותה בזמן, בלי שתצטרכו להיזכר בה בין המקלחת של הילד לחיפוש הנעל השנייה.

יש גם גבול להתלהבות: מאגר המים החמים מוגבל ואינו מתמלא מחדש בשבת. לפני שמזמינים את כל המשפחה לקפה, כדאי לבדוק שהכמות מספיקה. המילה "חכם" אינה יחידת נפח.

בחזרה למטבח של שבת בבוקר. עכשיו, כשהתעלומה נפתרה, אחד נזכר שהוא זה שהגדיר את המכשיר. השני מזכיר שהוא זה שהציע את הרעיון.

מדהים: ברגע שהתברר שאין עבודה, נמצאו שני אחראים.

זהו טור טכנולוגי, לא טור הלכתי. המכון המדעי טכנולוגי להלכה דיווח על אישור לדגם, אך יש לבדוק אישור עדכני לדגם המסוים והתאמה של ההתקנה, הסינון ואופן השימוש, ולהיוועץ ברב. הכיתוב "מצב שבת" ותזמון מראש אינם כשלעצמם הוכחה להיתר. אין להסיק מהכתבה הלכה למעשה.

ילד מתבגר

עד לא מזמן הם שאלו את אמא "אמא, אפשר לקחת מעדן?", "אמא, אני יכול ללכת לחבר?", "אמא, אפשר היום להישאר עד מאוחר?". עד לא מזמן, היא יכלה לענות לילד "לא", להסביר למה לא, ולהכיל במידת הצורך את הקיטור, כי בעיקר זה היה קשור באימא. כמה פשוט (יחסית) זה היה כשהם היו קטנים יותר.

אבל כשהם מתבגרים (או כשהם עוברים אותך בגובה) הכול משתנה. הם כבר לא שואלים "אמא, אפשר?", הם פשוט פותחים את המקרר, קובעים עם חבר וערים עד מאוחר. עכשיו זה כבר לא קשור רק בהורים.

זה כבר לא הילד החמוד בפיג'מה שהלבישו לו אחרי המקלחת, זה כבר הילד המתבגר שהחליט אתמול שהוא לא מתקלח, וזה לא הילד שמחייך להורים את חיוך הבוקר של גיל חמש, החיוך שגרם ליקום כולו לחייך, זה המתבגר שינהם על השעון, על בית ספר ועל החיים. וכבר לא ישימו לו פלסטר בפצע, וכשהוא יתגלגל מצחוק זה יהיה עם החברים שלו ולא עם ההורים, והוא כבר לא ילך אחרי אמא בבית לכל מקום, וכשינסו לחבק אותו הוא יתחמק, ולא ישאל כמו פעם: "אמא, את כועסת עליי?".

זו פרידה כואבת מהילד הקטן שהיה, ופרידה עוד יותר כואבת מההורים שהיו עבורו, ומכל המשמעות שהוא נתן להם כשעדיין היה נמוך מהם.

הורות למתבגרים היא משימה מורכבת. עד שכבר פיצחו את מערכת ההפעלה של הגיל הרך הנה משתנה מערכת ההפעלה, ובמקום לעדכן גרסה, ההורים נשארים מאחור, ממשיכים לענות להם בתינוקית בשעה שהם כבר מדברים בשפה אחרת.

ההורים צריכים להבין את מערכת ההפעלה של המתבגרים כדי להישאר משמעותיים עבורם. אם לא יבינו אותה, הם ימצאו את עצמם נלחמים כל היום במלחמה שנועדה להחזיר לעצמם את השליטה והמשמעות, ובמלחמה הזו כולם יפצעו. ההבנה היא שמתבגרים אמורים לעמוד על שלהם, ומידי פעם, הם אמורים להסתובב עם הגב אל ההורים עם הפנים אל החברים, הם אמורים למצוא ולברוא את עצמם מחדש כשלוחה עצמאית ולא תלויה, ובעיקר להרגיש שמישהו מבין אותם.

אחת המשימות ההוריות הכי חשובות היא לא להתבלבל, במיוחד כשהמופע החיצוני, שהמתבגרים מספקים הוא מאוד מבלבל... כי הם נראים ומדברים כמו גדולים, אבל הם עדיין ילדים, וכל מה שנשאר לעשות הוא באמת להחזיק חזק ולא לוותר.

וכשאומרים לא לוותר, הכוונה לא לוותר להם בלימודים או לא לוותר להם כשהם מדברים לא יפה או משאירים נעליים בסלון ושאריות אוכל על השולחן. **אלא לא לוותר על התפקיד היומיומי של לתת להם תחושה שהם משמעותיים בשביל ההורים,** ולהישאר משמעותיים עבורם בדרכים טובות ויצירתיות, כי כשהילד היה בן שלוש והשתטח על הרצפה, ההורים יכלו אולי להבין שזה שלב התפתחותי, יכלו להבין שזה לא נגדם, יכלו לחבק ולסלוח, אבל כשהוא בן 15 והוא עושה בדיוק את אותו הדבר, רק בלי הרצפה והדמעות, זה קצת יותר מורכב להבנה, דקה לפני שהורים מגיבים בתקיפות ובעוצמה. ההורים כל כך דואגים שגידלו עשב שוטה, שהם מרגישים צורך דחוף לאפס אותו, במקום להתאפס בעצמם לפני תגובה.

אז בפעם הבאה שמתמודדים עם מתבגר זועם, צריך לזכור שהוא אמור לזעום כרגע. שזה בסדר. שזה לא אומר שנכשלו בחינוך, וגם לא שהוא מזלזל בהורים. כל מה שההורים צריכים לעשות זה להסתכל לו בלבן של העיניים, לנשום עמוק ולהזכיר לו כמה הם אוהבים אותו, כמה הם מבינים שהוא כועס, ואפילו מסכימים עם חלק מהטיעונים שלו (למרות שהם לא נאמרו בנימוס רב).

חשוב לזכור, אמנם הילד כבר לא מתעורר בבוקר, חמוד בפיג'מה של ארנבים, אבל הוא מתעורר כשהוא זקוק להורים באותה מידה כמו פעם, וגם ההורים זקוקים לו.

ונחתום בסיפור, לרגל עסקיו הוצרך חסיד גור לטוס לגרמניה. לפני הנסיעה ביקש מרבו את ברכת הדרך, אך הרבי ביקש ממנו בקשה מוזרה: "קנה לי בבקשה סיגריות מיוחדות בגרמניה". החסיד התפלא מאוד. סיגריות?! מגרמניה?! אבל באמונת צדיקים החליט לקיים את הבקשה. רצון זה טוב אבל שזיכרון היה לו פחות. הוא עשה עסקים טובים, אך סיגריות שכח לקנות. מה עושים? בלית ברירה, הוא קנה את הסיגריות בארץ... והגיע אל רבו. כשהביא את הסיגריות, שאל הרבי מגור את השאלה ממנה חשש. "איפה קנית את הסיגריות?". החסיד גמגם, אך דיבר אמת: "האמת ששכחתי לקנות בגרמניה, וקניתי לך בארץ". אמר הרבי: "חשבת שאני צריך סיגריות מגרמניה?! רציתי שגם כשאתה בדרך רחוקה תזכור שיש לך את רבי. זו לא חוכמה לזכור זאת שאתה פה איתי יחד, אלא דווקא כשאתה בארץ רחוקה".

בחינוך, ההורים צריכים שדמות דיוקנם תהיה מול עיניהם של הילדים לא רק כשהם איתם אלא בעיקר כשהם לא נמצאים איתם. אהבה, הקשבה, הבנה והכלה כראוי תקרב אותם ליעד זה.

עקרב ברוח טובה:
על שגרה, עומק וטיפת גשם

ברוכים הבאים לחודש חשוון! החודש שבו מזל החודש הוא לא אחר מאשר מזל עקרב. לא טלה רך ולא יונה צחורה - אלא עקרב. על פניו, מדובר במזל קצת מרתיע, אבל בחכמת היהדות כידוע לא נבהלים בקלות. כשמציצים מאחורי המעטפת הקשוחה שלו, מגלים שלעקרב יש כמה תכונות אופי נפלאות שמתאימות בדיוק למקום שבו אנחנו פוגשים את השנה.

התכונה הראשונה הבולטת של העקרב היא טוטאליות מוחלטת. עקרבים לא יודעים לעשות דברים "בבערך" או בחצי כוח; כשהם נכנסים למשהו, הם שם בכל מאת האחוזים. בחודש חשוון, כשהסכנה הגדולה היא שהשגרה תחזיר אותנו לניווט אוטומטי ולאפרוריות, העקרב מזכיר לנו לקחת את האנרגיה, החום והשמחה שאספנו בתשרי, ולצקת אותם בשיא העוצמה אל תוך הדברים הקטנים של היום-יום - בבית, בעבודה ובמפגש עם השכנים.

לצד הטוטאליות, העקרב הוא גם שורד מקצועי. שים אותו במדבר היבש, ללא חגים באופק וללא חופשות מעבר לפינה - והוא ימצא את הדרך ללכת קדימה בבטחה. חודש חשוון הוא החודש היחיד בשנה שאין בו אף חג, ואנחנו לגמרי זקוקים לחוסן הפנימי הזה כדי לעבור את השגרה ברוגע ובחיוך.

מעניין לגלות שעל אף שהעקרב חי ביובש, בחוכמת המזלות הוא משויך דווקא למזלות המים, משום שהוא נושא בחובו צימאון אדיר לרוויה. ב-ז' בחשוון, כשאנחנו מתחילים לבקש בתפילה "ותן טל ומטר לברכה", העקרב מזכיר לנו שקצת יובש בשגרה הוא לא חיסרון - הוא בדיוק המנוע שמוליד אצלנו את הגעגוע למים זכים, להתחדשות ולחיבור אמיתי.

נכון, לעקרב יש אמנם עוקץ וסטיגמה של צינה, אבל העבודה שלנו החודש היא פשוט להוציא ממנו את העוקצניות, ולהישאר עם העוצמה, הנחישות והחום. שיהיה לנו חודש חשוון מבורך, גשום במידה, ומלא בשגרה מבורכת ומשמחת!

גלית ישמח משה

ואת עלית/מירב מעודה

"ורוח נכון חדש בקרבי" (תהילים נא, יב)

חודש חשוון נכנס אל חיינו באווירה שקטה. אחרי רצף החגים המרומם, האורות והשמחה העצומה, מגיע חודש שאין בו חג או ארוע מיוחד. בפי חז"ל הוא נקרא "מרחשוון"- לכאורה חודש "מר" וריק. המילה "מר" בארמית פירושה, טיפה.

בחודש זה אנו מבקשים בתפילה על הגשמים. לפניכן, בשמיני עצרת מזכירים את הגשם: "משיב הרוח ומוריד הגשם".

למילים הללו יש משמעות מיוחדת עבורנו, הן מלמדות אותנו על הכח המניע אותנו. הרוח היא הכוח הפנימי, הגשם הוא מה שיורד אל המציאות והופך את הכוח למעשה.

תחילה הרוח נושבת ורק לאחר מכן יורד הגשם. מה זה אומר לגבינו?

"משיב הרוח" - הקב"ה משיב ומעורר בנו את ה"רוח", את ההתעוררות הרוחנית, הרצון והכיסופים הפנימיים. אך כדי שהרוח הזו לא תישאר מופשטת באוויר, מגיע השלב של "ומוריד הגשם" - להוריד את אותה התרוממות רוחנית למציאות ה"גשמית", למעשים קונקרטיים, יומיומיים ופשוטים.

בכל אחת מאיתנו יש רוח- אלו הן תעצומות הנפש שנותנות לנו כח לפעול, לקום, לעשות. לעיתים, אישה יכולה להחזיק בתוכה עולם שלם של כוחות, כישרונות, חכמה, רגישות ויכולת השפעה. אך, היא עצמה אינה מאמינה שיש לה מה לתת, שיש לה יכולת לפעול ולהשפיע.

הרוח עצמה נסתרת מן העין ,לא ניתן לראות אותה, אך ניתן לחוש אותה, לראות את העצים מתנועעים. כך גם הרוח הפנימית של האשה. לא תמיד רואים מבחוץ כמה אישה מחזיקה בתוכה. כמה אמונה, סבלנות. יצירתיות. כמה יכולת יש לה להחזיק משפחה. לעיתים הרוח נסתרת, חבויה, אך כשהיא נושבת מרגישים בעוצמתה.

הרוח לבדה אינה מספיקה. בעקבות הרוח מגיע הגשם. העצמה אמיתית אינה מסתיימת בתחושת המסוגלות, היא צריכה להפוך למעשה. זכרי, יש בתוכך רוח, לפעמים כדי שמשהו יצמח צריך קודם כל "רוח". הנעה והתעוררות פנימית. אם יש לך כישרון - השתמשי בו. אם יש לך רעיון - התחיל ליישמו, אם יש לך חלום שנשאר שנים במגירה - אולי הגיע הזמן להגשים אותו.

אין ביכולתנו לשלוט בגשם- בתוצאות, אבל את הרוח, יש בכוחנו להשיב, להניע.

כנשים, יש בנו כוח פנימי מיוחד להמתיק את המר. דווקא בחודש השקט הזה, מתוך שגרת היומיום והעבודה האפורה, נצמיח מתוכנו משהו חדש.

קחי על עצמך טיפה אחת קטנה- האמיני בכוחות החבויים בך, התחילי להשיב את הרוח ולהוריד אותה אל הגשם.

לא צריך להתחיל בגדול. טיפה אחת לא יוצרת גשם. אבל מיליוני טיפות יוצרות נחל.

לסיום:

חודש חשוון בא להזכיר לנו," גם כשעדיין לא רואים פריחה - מתחת לאדמה כבר מתחילה צמיחה חדשה..."

הורות מזוית שונה/מירב מעודה

למאיה בת ה-5 נולד אח קטן, בכל פעם שאימה הרדימה את התינוק היא החלה

תחושת שייכות - אני שייך, אני קיים!

להפריע, השליכה צעצועים, צעקה ודרשה תשומת לב. אימה הבינה שמאיה חשה שאיבדה את מקומה הייחודי בבית. פנתה אליה ואמרה לה ברוגע: "מאיה, את אחות גדולה ורגישה. אני צריכה את העזרה המיוחדת שלך - תוכלי לבחור לתינוק סיפור לפני השינה ?"מאיה שמחה על בקשת האם וההפרעות פסקו.

מה קרה למאיה? מה גרם לה להפריע כל פעם מחדש כשאימה הרדימה את התינוק?

הצורך הבסיסי ביותר של כל אדם הוא להרגיש שייך, משמעותי ובעל ערך. תחושת שייכות עמוקה נבנית משישה מרכיבים יסודיים: אהבה, קבלה, כבוד, שיתוף, עידוד והערכה (אדלר).

עם הולדת התינוק החדש, לצד השמחה וההתרגשות, משהו התערער אצל מאיה, היא הרגישה לא שייכת, היא כבר לא מרכז עולמם של הוריה, מישהו תפס את מקומה. לכן, היא עשתה הכל כדי להחזיר לעצמה את תחושת השייכות ולמשוך את תשומת ליבה של אימה.

האם, בחוכמתה, הבינה את הצורך של בתה, ובתגובתה היא העניקה לה את הצרכים הבסיסיים לתחושת השייכות: כבוד, קבלה ,הערכה ושיתוף. בלי צעקות, בלי געגועות, היא העניקה לבתה תחושת ערך ושייכות ובכך ההפרעות פסקו.

מהי שייכות?

האדם הוא יצור חברתי והשייכות היא צורך קיומי המניע אותנו למצוא מקום וערך בעולם. זוהי ההרגשה שאנחנו רצויים, אהובים, בעלי ערך ותורמים לאחרים (אלפרד אדלר). על פי פירמידת הצרכים של מאסלו, שייכות הוא אחד מהצרכים הבסיסיים של האדם .

כאשר ילד אינו מצליח להשיג תחושת שייכות בדרכים חיוביות, הוא ינסה להשיג אותה בדרכים שליליות. הוא עושה חשבון פשוט: "עדיף לי שיכעסו עליי מאשר שיהיו אדישים כלפיי".

כיצד ניתן לילדינו תחושת שייכות?

כל ילד רוצה להרגיש "אני" - אהוב, נחוץ, יכול.

תנאים לשייכות: קבלה ללא תנאי, אמונה בילד וביכולותיו, תחושת ערך - אני נחוץ. יש לי ערך, זקוקים לי. יכול- תחושת מסוגלות.

כשמעניקים לילד מקום של שיתוף ומקבלים אותו בכבוד לפי טבעו הייחודי, הוא מתמלא כוחות ומרגיש אהוב ומוערך באמת.

דרכים ליצירת תחושת שייכות:

תנו תפקידים משמעותיים: ילד שיוזם ותורם לבית מרגיש שייך ומוערך.

הימנעו מהשוואות: השוואות בין אחים פוגעות בתחושת הערך הייחודית של כל

זמן איכות אישי: הקצו זמן קבוע, שבו אתם נמצאים רק עם ילד אחד, ללא מסכים ומסיחים. שתפו אותם והתיעצו איתם בנושאים המותאמים להם. כגון: הכנת ארוחת ערב ביחד.

לסיכום: "חינוך אינו אלא פיתוח הכוחות הצפונים כבר בנפש הילד... לפי דרכו של הילד, לפי המזג והנטייה שלו. אל תנסה לעצב אותו לפי דמות שאינה מתאימה לו, אלא מצא את מקומו הייחודי ותן לו לצמוח ממנו.")הרב הירש, יסודות החינוך).

מירב מעודה | מנחת הורים מוסמכת (M.A בחינוך)
הורות מתוך סמכות וחיבור. ליווי פרטני, הנחית קבוצות והרצאות:
התקשרות בוואצפ 0547944214|

להמשיך את האור לכל השנה

בסייעתא דשמיא זכינו לעבור את חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות, ואת חגי תשרי, הנקרא ירח האיתנים, המשופע בחגים ובמצוות. כעת אנו עומדים בפתחו של חודש מרחשוון.

מה מיוחד בחודש הזה? מובא בשם החיד"א שמרחשוון נקרא כך משום ששפתותינו עדיין מרחשות את תפילות הימים הנוראים והחגים. חודש זה הוא גם מבחן: לראות כיצד אנו מתנהגים לאחר החגים, ואיך ההתעוררות שקיבלנו בהם באה לידי ביטוי בחיינו.

מכאן נלמד שעבודתנו לאחר החגים היא להמשיך ולהאיר את האור שקיבלנו באלול ובתשרי. החגים לא עברו ונשכחו, אלא ממשיכים לחיות בתוכנו וללוות אותנו לאורך השנה.

קול השופר מרמז על התעוררות לתשובה. ומבואר בליקוטי מוהר"ן (תורה ה'), שהשומע תקיעת שופר מאיש יראי וחרד, בוודאי לא ידאג כל השנה מרעמים. חז"ל אמרו: „לא נבראו רעמים אלא לפשוט עקמומית שבלב" (ברכות נט ע"א). וביאור הדברים, שעל ידי לימוד דעת צדיק האמת, רבינו נחמן זיע"א, שזה קול השופר המעורר ליראה, על ידי כך מתפשט עקמומיות שבליבו, בלי להמתין לרעמים – לצרות ולבעיות שיעוררו אותו.

וכן יום הכיפורים, שעניינו חזרה בתשובה, צריך ללוות את האדם בכל השנה. עלינו לזכור את הקבלות שקיבלנו בראש השנה וביום הכיפורים, ולהשתדל לקיימן בשגרה. כך גם שמחת חג הסוכות ועבודת ארבעת המינים, המכונים בזוהר הקדוש „מאני דקרבא" – כלי מלחמה, שבכוחם הפנימי נלחמים כנגד היצר הרע. ושמחת תורה, המעוררת בנו אהבה לתורה וללימודה, בוודאי מלווה אותנו תמיד.

וכשאדם זוכה ללמוד את דברי רבותינו הקדושים על החגים, הוא ממשיך לחיות אותם ולהתרגש מהם. כשהוא פוגש הלכה או מאמר חז"ל הקשורים לחגים שעברו, הוא חי אותם מחדש ושואב מהם כוח לעבודת השם.

בכתבי האריז"ל מבואר שביום הכיפורים נעשה החותם הפנימי, ובהושענא רבה נעשה החותם החיצון. וענין החותמות: שלאחר חזרת האדם בתשובה, הקב"ה חותם אותו במדרגה המיוחדת שאליה הגיע. והחותם הפנימי הוא מלבוש לנשמה, והחיצון הוא מלבוש לגוף, ויצר הרע כבר לא יכול להחטיא אותו בקלות, כי יש לו מלבושים והגנות.

והרב נסים פרץ זצ"ל הביא את דברי האריז"ל אלו, והוסיף בשם המשגיח הרב גדליה אייזמן זצ"ל, שהזכות של יום הכיפורים היא לקחת את היום הזה ולהמשיך את אורו לכל השנה כולה. זהו הביטוי לרעיון החותם: לשמור את ההתעלות ולהאיר בה את כל ימי השנה.

יהי רצון שנזכה להמשיך את האורות הרוחניים של אלול ותשרי לכל השנה כולה, אמן.

לזמן הזה/הרב עמיאל שאער

"שכל זמן מאיר בתכונתו" (הראי"ה קוק)

עם סיום תקופת הימים הנוראים והחגים אנו נכנסים לתקופת התחדשות שבה עלינו לנתב דרכינו. נשים לב, כי הנתיב בו נבחר צריך להיות מאוזן ומותאם לתקופה. ננסה להתחקות אחר קדמוננו וללכת בדרכם.

<u>המשנה במסכת תענית ג, ח,</u> - עוסקת במעשים שיש לעשות במקרה ומתרגשות צרות. ומביאה מעשה שלא ירדו גשמים וביקשו מחוני המעגל שיתפלל על כך. כשהתפלל ולא נענה, עשה מעגל , נכנס לתוכו ואמר לפני הקב"ה "...נשבע אני בשמך הגדול שאיני זז מכאן עד שתרחם על בניך" ובאמת התחילו גשמים מעטים. אמר לקב"ה: לא כך ביקשתי אלא גשמים שימלאו בורות מים. השתנו הגשמים לגשמי זעף והרס. אמר לקב"ה: לא כך אני מבקש, אלא גשמי ברכה ונדבה. ואז ירדו הגשמים כפי הצורך הראוי.

נראה 3 דגמים של התנהלות חינוכית בעולם.

דגם ראשון : אנו מוצאים בפרשת השבוע -בראשית- למדנו על העונש שהשית הקב"ה על קין בעקבות חטאו - "נע ונד תהיה בארץ" ומפרש האלשיך : נע= גולה ממקום למקום, נד= בכל מקום שתגלה, לא תנוח בו.. ואנו רואים שבמעשיו, קין מנסה להפוך עונש זה. הוא יולד בן בשם חנוך ובונה לו עיר על שמו. בניית העיר היא מקום של קבע, נחלה. ואומר הרש"ר הירש- בנה עיר והיה תלוש מן הקרקע ותלוי רק בעצמו. במילים אחרות עסק בקיבוע עצמו סביב נכסים וממון.

אנשי דור הפלגה -המשיכו את הכיוון הזה שבניגוד לציווי "פרו ורבו ומילאו את הארץ" הם בנו מגדל והתקבצו במקום אחד. והמדרש מתאר כמה הצטערו והתאבלו על ממונם ולא על בני אדם שנפגעו מהבניה.

לוט- גם הוא הלך בכיוון זה וכדברי רש"י (יג,ה) "ההולך את אברם"- 'מי גרם שהיתה לו כל זאת, הליכתו עם אברם'. כל הצלחתו הכלכלית היתה כתוצאה מכך שהיה עם אברהם. ובכל זאת נטש את הדרך של אברהם וכיוון את עצמו לממון. שהרי נאמר (יב,ה) "ויקח אברם את שרי אשתו ואת לוט בן אחיו ואת כל רכושם.." ובפרק הבא (יג, א) נאמר "ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו ולוט עימו הנגבה" לוט מוזכר לאחר הרכוש. וכן, כשמצילים אותו המלאכים מסדום שנהפכת, כתוב "ויתמהמה" בטעם שלשלת שמסמן התלבטות גדולה. כי הכסף עמד לו לרועץ כמעט תמורת חייו.

דגם שני : וגם הוא מופיע בפרשת בראשית, חנוך. שעליו נאמר "ויתהלך חנוך את האלוהים" ומסביר החת"ס בהקדמתו לשו"ע- .. 'מעוצם תשוקתו ודבקותו בה', נתעלה להיות כאחד מצבא מרום העומדים לפני המלך לשרתו'.. אולם אנו יודעים שהקב"ה לקח אותו וממילא לא חפץ בדרך זו.

דגם שלישי : אברהם אבינו שהלך לשחרר את בן אחיו משבי המלכים, כתוב : "וירק את חניכו" ומפרש רש"י לקח עימו רק את אליעזר ששקול כנגד 318 אנשים. אך הכלי יקר מסביר : שלקח 318 איש בפועל כמנין אליעזר. "כי חייב אדם לעשות בדרך הטבע כל אשר ימצא בכוחו לעשות, ומה שיחסר הטבע ישלים הנס". ושואל: אם כן למה דווקא לקח 318? ועונה: " כי סמך שאלוהיו יהיה בעזרו והסימן כי לקח עימו אנשים כמספר אליעזר, להורות כי אליעזר לבדו היה שם, כי לא נעשה הנצחון ההוא בשום פעולה אנושית כי אם בעזר אלוהי לבד".

ונסכם: ישנם שלהוטים ומשועבדים להשגת חומריות , מאידך, ישנם כאלה שנאמנים לקב"ה עד כדי ביטול הפעולות במציאות. דרכו של אברהם היא היא הרצויה לפני הקב"ה. שעושה פעולות ארציות אך נטוע בדבקותו לקב"ה.

וכך כותב **הנצי"ב מוולאז'ין בפתיחה לפירושו 'העמק דבר'** על בראשית : למה נקרא שם הספר 'ספר הישר'? שהאבות היו ישרים במעשיהם גם עם בני האדם, לא רק עם הקב"ה. ובלשונו: "וזה היה שבח האבותשמלבד שהיו צדיקים וחסידים ואוהבי ה' באופן היותר אפשר, עוד היו ישרים, היינו שהתנהגו עם אוה"ע... באהבה וחשו לטובתם באשר הוא קיום הבריאה"

ונסיים בהסבר הרב קוק: נאמר "עז פנים לגהנם" ומאידך "הוי עז כנמר" ונשאלת השאלה האם תכונת ה'עזות' של הנמר היא חיובית או שלילית? ועונה הרב: היוונים נמשלו לנמר ותכונתו עזות. אך יש לשים לב. חז"ל ציינו שהכל תלוי אם זה נעשה בחוץ או בפנים. דהיינו: 'בושת פנים לגן עדן' כשהעזות היא חיצונית כדי לפעול וליצור זוהי תכונה טובה ובתנאי שבפנים תשמר תכונת הביישנות ולא העזות. וזוהי תכונת אברהם אבינו שמבחוץ פעל ושינה את המציאות אך בפנים היה שפל וענו.

נראה שלזמן הזה יש ללכת בדרכו המאזנת של אברהם. בשילוב מושכל. יש לפעול במציאות אך לדעת שהכל בא מאיתו יתברך. וכך גם אצל חוני המעגל ירדו גשמים לשביעות רצון, לא בזעף ולא ברדידות. אלא באופן בריא ומותאם לנדרש.

"לפני שהכעס מחליט במקומנו"

מעשה שמביא הרב יצחק זילברשטיין שליט"א בספר „ברכי נפשי".
אדם שהגיע אל הרב יצחק זילברשטיין שליט"א כשהוא שבור. הפסדים כספיים כבדים כבר היו מאחוריו, אבל לא בגללם התקשה למצוא מנוחה. על מצפונו העיק דבר קשה הרבה יותר – מעשה שעשה בשעת כעס, שאת תוצאותיו לא היה יכול להשיב לאחור.

הכול התחיל בירושה גדולה.
הוא ואחותו קיבלו סכום נכבד, וכל אחד מהם פנה לעולם המסחר בתקווה להגדיל את הונו. שניהם רכשו סחורה זהה, השקיעו בעסקיהם שעות ארוכות וכספים רבים, וציפו לראות ברכה בעמלם.
אלא שהמציאות הייתה רחוקה מן התוכניות. שנה חלפה, והעסקים לא הניבו את הרווחים המיוחלים. הכסף שהושקע לא חזר, וההפסדים הלכו והצטברו. בניסיון להציל את העסק הכניס כל אחד מהם כספים נוספים, אך גם אלה לא הביאו את השינוי המקווה.
בשלב הזה החליטו האח והאחות לפנות לדרכים שונות.
האח המשיך לחפש פתרון. הוא התייעץ, בדק אפשרויות וניסה למצוא דרך שתאפשר לו להמשיך ולהחזיק בעסק. אחותו, שהייתה בעלת חושים מסחריים מחודדים יותר, הגיעה למסקנה שהגיע הזמן לעצור. היא החליטה לחסל את עסקיה ולמכור את הסחורה במחירים נמוכים מאוד.
בתחילה לעג לה אחיה. בעיניו, היא מיהרה להיכנע וויתרה על הסיכוי להצליח.
אבל ככל שחלף הזמן, והפסדיו שלו העמיקו עד שאיבד גם חלק מן הקרן, הלעג התחלף בכעס.
הוא ראה את אחותו יוצאת מן העסק, והתקשה להשלים עם האפשרות שהיא קיבלה החלטה נכונה. במקום לבחון את מצבו, החל להפנות אליה את האשמה: היא הציפה את השוק בסחורה זולה; היא משכה אליה את הקונים; בגללה איש אינו בא לקנות אצלו.
ככל שחזר על הדברים, כך נעשו בעיניו ודאיים יותר.
את כל מרירותו הטיח בה. הוא האשים אותה בהפסדיו ודיבר עמה בתקיפות. היא ניסתה להסביר שפעלה כדי להציל את כספה, שלא הייתה לה כל כוונה לפגוע בו, ובוודאי שלא ביקשה להביא לנפילתו.
אך הוא כבר לא היה פנוי לשמוע.
לימים הודה בפני הרב שלא חיפש באותה שעה את האמת. הוא חיפש אדם שיוכל להטיל עליו את כאבו, מישהו שיוכל לפרוק עליו את הזעם שהצטבר בו. ואחותו הייתה שם.
ואז עשה את הצעד ששינה את הכול.
מתוך תחושת נקמה פנה למס הכנסה ודיווח כי במשך כמה שנים העלימה אחותו מס. בעקבות הדיווח הוגשה נגדה תביעה גדולה. בסופו של ההליך איבדה את כל נכסיה, ואף נותרה חייבת סכום גדול.
היא נשברה.
זמן קצר לאחר מכן לקתה בהתקף לב ואושפזה במצב קשה בטיפול נמרץ. במשך ימים אחדים נעה בין חיים למוות, עד שנפטרה.
מאותו יום לא מצא אחיה מנוחה.
הכסף שאיבד חדל להיות עיקר צרתו. תחתיו באו זיכרון אחותו, המילים שהטיח בה והידיעה שהוא עצמו מסר את הדיווח שהביא עליה את המפולת הכלכלית. הוא היה משוכנע שקיצר את חייה, ויסורי המצפון לא נתנו לו מנוח ביום ובלילה.
כשהגיע אל הרב ותיאר את שעבר עליו, סיפר על ייאוש עמוק כל כך, עד שביקש לפגוע בעצמו. לבסוף לא הצליח להוסיף לדבר. קולו נשבר, והוא פרץ בבכי ממושך.
הרב הקשיב לו, ובתחילה דיבר עמו על כוחה של תשובה. גם לאחר חטא חמור, אין לאדם רשות להתייאש. דלת התשובה פתוחה בפניו, ועליו לפנות אליה בלב שלם.
עוד הבהיר לו הרב שאין הוא יכול לקבוע בוודאות שהמשבר הכלכלי הוא שגרם לפטירת אחותו. הפסד כספי, כבד ככל שיהיה, אינו מחייב תוצאה כזאת, בפרט ליהודים מאמינים.
בהמשך, לאחר שנרגע מעט, הצליח האיש להבין את הדברים בהשתלשלות ביישוב הדעת. שאלה אחת לא נתנה לו מנוח: כיצד הגיע למצב שבו לא היה מסוגל לעצור את עצמו?

**ואז עשה את הצעד ששינה את הכול.
מתוך תחושת נקמה פנה למס הכנסה
...**

הוא הסביר שהיה בטוח כל כך שאחותו אשמה בכל הפסדיו, עד שהכעס מילא את כל מחשבתו. באותם רגעים הרגיש כאילו כוח עצום דוחף אותו לנקום, בלי להותיר מקום לשיקול דעת.
כעת רצה לדעת: מה היה עליו לעשות אז? ובעיקר – כיצד יוכל למנוע מעצמו נפילה נוספת?
בתשובה סיפר לו הרב מעשה המובא במדרש.
קבוצת פועלים סיימה יום עבודה מפרך. בדרכם חזרה היו עייפים כל כך, עד שעצרו לנוח ליד קיר רעוע ונרדמו בצלו.
בעודם ישנים התקרב למקום כלב, ועשה את צרכיו על אחד מהם.
הפועל התעורר בבהלה. כשקלט מה אירע, התמלא כעס. מכל האנשים ששכבו שם, דווקא עליו? מה עשה לכלב הזה, ומדוע פגע רק בו?
הוא לא עצר לחשוב. אחז במקל גדול והחל לרדוף אחר הכלב.
משהשיג אותו, הפליא בו את מכותיו. זעמו היה גדול כל כך, עד שלא הסתפק בכעס על הכלב, אלא הוציא מפיו גם דברי כעס כלפי מעלה.
לבסוף נרגע. הוא הניח לכלב ופנה לשוב אל חבריו, בתקווה להמשיך במנוחתו.
אבל כשהגיע למקום שבו שכבו, נעצר באימה.
הקיר התמוטט.
האבנים נפלו על חבריו הישנים. אחדים מהם נהרגו, והאחרים נפצעו קשה.
רק הוא לא היה שם.
אותו אירוע שהרגיז אותו כל כך, אותה פגיעה שלא היה מסוגל לשאת, הרחיקו אותו מן המקום ברגע שבו קרס הקיר.
אט־אט התחלפה בו האימה בהבנה: מה שנראה לו לפני רגע כצרה מיותרת וכעלבון בלתי נסלח – היה הדבר שהציל את חייו.
הוא פרץ בבכי והודה לקב"ה מעומק לבו. הכלב מילא את שליחותו, ואילו הוא, שלא הבין דבר מן המתרחש, היכה אותו ואף התרעם כלפי מי שביקש להיטיב עמו.
המדרש מספר שהפועל שב לחפש את הכלב. הפעם לא נשא עמו מקל כדי להכותו. הוא ביקש למצוא אותו כדי לטפל בפצעים שגרם לו במו ידיו.
הרב סיים את המעשה ושב אל שאלתו של האיש.
בשעת ניסיון, הסביר, האדם רואה רק חלק מן התמונה. הוא מרגיש את ההפסד, את הפגיעה ואת העלבון, ונדמה לו שהוא יודע היטב מי אשם ומדוע הכול קרה. מתוך הוודאות הזאת צומחת לפעמים תחושת היתר: אם פלוני גרם לי לסבול, מותר לי להשיב לו.
כאן נדרשת מידת הביטחון.
לזכור שגם כשאין לנו הסבר, המאורעות אינם יוצאים מידו של הקב"ה. לא למהר לראות בזולת את מקור כל הרעה, ולא לתת לכאב להפוך לרשות לפגוע. לעיתים רק לאחר זמן מתברר מה נחסך מאיתנו ובמה הייתה טמונה טובה שלא יכולנו לראות בתחילה.
אילו עצר האח בתוך סערת כעסו והזכיר לעצמו שאחותו אינה מנהלת את גורלו, היה יכול להניח לרגע את ההאשמות. עדיין היה עליו להתמודד עם הפסדיו, לחשוב כיצד להציל את עסקו ולחפש מוצא – אבל מתוך מחשבה, ולא מתוך נקמה.
זו המתנה שמעניק הביטחון דווקא ברגעים הקשים: היכולת להשאיר מרווח בין הכאב לבין המעשה.
ברווח הזה אפשר להירגע. אפשר לשאול. אפשר להתייעץ. אפשר לגלות שהמסקנה שנראתה מוחלטת אינה התמונה כולה.
לא תמיד נוכל להבין מיד מדוע אירע לנו דבר מסוים. אבל גם כשאיננו מבינים, בידינו לעצור לפני שנאמר את המילה או נעשה את המעשה שכבר לא יהיה אפשר להשיב.
כי לפעמים, ההתגברות הגדולה ביותר היא לעצור רגע אחד – לפני שהכעס מחליט במקומנו.

אולפן הקלטות סטודיו בוטיק בני עי"ש / גברים michaelg4u101@gmail.com מספר לווצאפ בלבד: -
4857848
רוצים ליצור שיר ב AI מותאם לפי שם או ליום הולדת ? צרו קשר

מבט לאחור/הרב אביהוא שאער

רֵאשִׁית הַהִתְיַשְּׁבוּת בִּבְנֵי עַי"ש

כַּאֲשֶׁר רָאָה רֹאשׁ הַמֶּמְשָׁלָה הָרִאשׁוֹן, שִׁמּוֹשָׁבֵי מַעְבָּרֹת מַסְמִיָה חֲזָקִים וְאֵיתָנִים בִּדְרִישׁוֹתֵיהֶם הָרוּחָנִיּוֹת וְהַגַּשְׁמִיּוֹת, הוֹרָה לְהַעֲבִירָם מֵהַמַּעְבָּרָה הַשּׁוֹכֶנֶת סְמוּךְ לְעוֹרֶק הַתַּחְבּוּרָה הָרָאשִׁי, הַמְקַשֶּׁר בֵּין מֶרְכַּז הָאָרֶץ לִדְרוֹמָהּ. לְאַחַר שֶׁנָּפְלוּ הַהֲצָעוֹת לְהַצְטָרֵף לְיִשּׁוּבִים קַיָּמִים כְּמוֹ "בְּנֵי רְאֵם" וּכְפַר הָרִי"ף" (מִכְּפָה סְבוֹת אֲשֶׁר חֻלְקָן לֹא עִנְיָנִיּוֹת כַּעֲלִיל...) הִסְכִּימוּ בַּמּוֹעָצָה הָאֲזוֹרִית "חֶבֶל יַבְנֶה" לְקַבֵּל אֶת תּוֹשָׁבֵי הַמַּעְבָּרָה תַּחַת חָסוּתָם אַף עַל פִּי שֶׁשָּׁטַח הַיִּשּׁוּב שָׁכַן בְּתְחוּמֵי הַמּוֹעָצָה הָאֲזוֹרִית בְּאֵר טוּבְיָה. לַיִּשּׁוּב הֶחְלַט לִקְרֹא בַּשֵּׁם: בְּנֵי עַי"ש, עַל שְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא יוֹסֵף שְׁלֵזִינְגֶר זצ"ל (נוֹלַד בְּפֶרֶשְׁבּוּרְג שֶׁבְּהוּנְגַרְיָה (כַּיּוֹם בְּרָטִיסְלָאבָה, בִּירַת ס' לוֹבָקְיָה) אָבִיו הָרַב יְחִיאֵל שְׁלֵזִינְגֶר, הָיָה רֹאשׁ יְשִׁיבָה וּמְתַּלְמִידָיו שֶׁל הַחָתָ"ם סוֹפֵר. הָחָתָם סוֹפֵר הִשְׁתַּתֵּף בַּבְּרִית, וּבְאוֹתוֹ זְמַן הִגִּיעַ הַשְּׁמוּעָה עַל פְּטִירַת רַבִּי עֲקִיבָא אֶגֶר לָבֵן הוֹרָה לִקְרֹא לְתִינוֹק עַל שְׁמוֹ. לָמַד בִּישִׁיבַת פְּרֶשְׁבּוּרְג אֵצֶל "הַכְּתָב סוֹפֵר" - בְּנוֹ שֶׁל הַחָתָ"ם סוֹפֵר. בְּגִיל 19 לָמַד גַּם בִּישִׁיבָתוֹ שֶׁל הַמַּהֲרָ"ם שִׁיק וְשָׁל הָרַב חַיִּים סוֹפֵר. דָּגַל בְּהִתְיַשְּׁבוּת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּחַקְלָאוּת, תָּמַךְ בַּהֲקָמַת בָּתֵּי חֲרֹשֶׁת וּגְדוּדֵי שְׁמִירָה, וְהָיָה מֵהָרֹאשׁוֹנִים שֶׁפָּעֲלוּ בְּאֹפֶן מַעֲשִׂי לְרְכִישַׁת אֲדָמוֹת וּלְפִתּוּחַ הַחַקְלָאוּת בָּאָרֶץ) בַּיִּשּׁוּב הֶחָדָשׁ הִתְנָאִים הַגַּשְׁמִיִּים הָיוּ קָשִׁים: הַבָּתִּים לֹא הָיוּ מְרֻצָּפִים, הָרְחוֹבוֹת הָיוּ לְלֹא אַסְפַלְט רַק כְּרֵכֶר, וּתְאוּרָה בִּרְחוֹבוֹת "מַאן דֶּכֶר שְׁמָהּ". הַמִּשְׁפָּחוֹת הִשְׁתַּכְּנוּ בַּבָּתִּים הַצְּפוּפִים בְּהֶתְאֵם לְגֹדֶל הַמִּשְׁפָּחָה. מִשְׁפָּחָה בְּרוּכַת יְלָדִים הִשְׁתַּכְּנָה בְּבַיִת "גָּדוֹל" שֶׁל 36 מְטָרִים רְבוּעִים וּמִשְׁפָּחָה קְטַנָּה יוֹתֵר הִצְטוֹפְפָה בְּבַיִת קָטָן יוֹתֵר... מָאִרִי אַהֲרֹן דָּנִין זצ"ל הִמְשִׁיךְ בְּיֶתֶר שְׂאֵת לְדָאֹג לְצֹאן מַרְעִיתוֹ וְהָיָה כְּאַהֲרֹן הַכֹּהֵן: מְשַׁכְּפִין שָׁלוֹם, מוֹהֵל, מָאִרִי אַלְעַיאל, קַבְּרָן וְסַכְּדָן. אַט אַט הֵחֵלּוּ אֲבוֹתֵינוּ לִתְקֹעַ יָתֵד בְּאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ.

(יְשַׁר כֹּחַ גָּדוֹל לְמַסְרָן ר' מֹשֶׁה דָּנִין הי"ו עַל סִיּוּעוֹ הָרַב)

להארות-
avihush200@gmail.com 0504182263

בלש הגיע לזירת פשע במסעדה. שני אנשים הזמינו בדיוק את אותו משקה עם קרח. הראשון היה צמא, גמע את כוסו מיד, ושרד. השני שתה לאט במשך שעה, ומת מהרעלה. ידוע ששניהם שתו מאותו קנקן.

איך הרוצח עשה זאת?

רומיאו ויוליה שוכבים ללא רוח חיים על רצפת הבקתה. מסביבם פזורים שברי זכוכית ושלולית מים גדולה. החלון פתוח לרווחה ורוח סערה עזה נושבת פנימה. אין עליהם שום סימני אלימות, והם לא הורעלו.

מה בדיוק קרה שם?

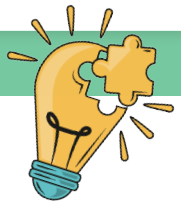
מי הדמות ?

היה קרוב להשם וכך גם נרמז בשמו

שנו את מיקומם של 3 גפרורים כך שיתקבלו 3 ריבועים

תשובות מחודש קודם

אתגרים:
לא קוברים ניצולים / את הגפרור / נהג ביום

גפרורים: את 3 הגפרורים מהריבוע הימני מוציאים ושמים 2 למעלה משמאל ואחד למטה מימין

הזוכה: מאור מועלם

צוחקים

החלק האהוב עליי בלקפל כביסה הוא להשאיר אותה על הכיסא למשך שבועיים, עד שהיא הופכת לרהיט לגיטימי

הרגע הזה שאתה קולט מישהו מוכר בסופר ומיד עובר למעבר של שימורי הטונה כדי לא להגיד שלום

הפרצוף שלי כשאני מגלה שהסלט הממש בריא שהזמנתי לא מגיע בטעות עם צ'יפס בצד

מצא את ההבדלים (5 הבדלים)

מחכים לשמוע את התשובות שלכם: Ya580811149@gmail.com

תקציר מפרק קודם: **מוישי מציל את יונאי בעזרת שיקוי פלא, והם יוצאים למבצע חשאי לביטול החרם על מנחם, אך תאונה פתאומית משבשת הכל.**

מוֹיְשִׁי הֶחֱזִיק לְיוֹנַאי אֶת הַיָּד בַּעֲדִינוּת וְהֵם הִתְקַדְּמוּ לְכִוּוּן הַמַּדְרֵגוֹת הַנָּעוֹת. "מָה הֶכִי מַצְחִיק אוֹתְךָ?" שָׁאַל מוֹיְשִׁי. "אממממ... שֶׁאוֹמְרִים מִשְׁפָּטִים שֶׁאֵין לָהֶם מַשְׁמָעוּת אוֹ שֶׁהֵם לֹא הֶגְיוֹנִיִּים." עָנָה יוֹנַאי.

"בְּסֵדֶר, עַכְשָׁו תִּנְשֹׁם נְשִׁימוֹת עֲמֻקּוֹת מֵהָאַף וְתוֹצִיא מֵהַפֶּה" הוֹרָה לוֹ מוֹיְשִׁי.

יוֹנַאי עָשָׂה כַּמְצֻוֶּה עָלָיו וְנָשַׂם לְאַט.

מוֹיְשִׁי הֵחֵל לִזְרֹק מִשְׁפָּטִים לֹא הֶגְיוֹנִיִּים לַחֲלַל הַסִּפְרִיָּה כְּדֵי לָסִיחַ אֶת דַּעְתּוֹ שֶׁל יוֹנַאי מֵהַמַּדְרֵגוֹת.

"יֵשׁ שְׁתֵּי דְּבִּים בְּיַעַר דֹּב גָּדוֹל וְדֹב קָטָן הַדֹּב הַקָּטָן נִרְאָה כְּמוֹ שָׁפָן וְהַדֹּב הַגָּדוֹל אָכַל בָּלוֹן"

"חָחָחָ חָחָחָחָ מָה זֶה חָחָחָ" יוֹנַאי צָחַק מָלֵא פִּיו מֵאֵיפֹה הִמְצֵאתָהּ אֶת זֶה? זֶה לֹא יָכוֹל לִהְיוֹת חָחָחָ. מוֹיְשִׁי חִיֵּךְ וְהִמְשִׁיךְ לִזְרֹק מִשְׁפָּטִים מוּזָרִים תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁהֵם מִתְקַדְּמִים לַמַּדְרֵגָה הָרִאשׁוֹנָה.

"פַּעַם הָיָה נָשׁ שֶׁהָיָה עַל גֶּשֶׁר, אֵיךְ הוּא הִגִּיעַ לְשָׁם? בּוֹא נִמְצָא אֶת הַקֶּשֶׁר!

הוּא רָדַף אַחֲרֵי רַכֶּבֶת מְהִירָה, שֶׁהוֹבִילָה סְחוֹרָה יְקָרָה"

"יָפֶה יָפֶה חָח מַמָּשׁ אָהַבְתִּי אֶת הַחֲרוּזִים, עוֹד מוֹיְשִׁי אֲנִי מַמָּשׁ אוֹהֵב אֶת זֶה!" בִּקֵּשׁ יוֹנַאי.

"הַסַּפְרָנִית הַסַּפְרָנִית שֶׁסִּפְּרָה סִפּוּר לַסּוֹפְרִים זָכְתָה בְּפָרָס -לָטוּס לְפָרָס" אָמַר מוֹיְשִׁי.

"וַאי וַאי חָחָחָ תִּשְׁמַע אַתָּה גָּדוֹל!! מֵאֵיפֹה אַתָּה מַמְצִיא אֶת זֶה חָחָחָ אֵיזֶה חֲרוּזִיסססם"

תּוֹךְ כְּדֵי הַצְּחוֹק בְּלִי לָשִׂים לֵב עָלָה יוֹנַאי עַל הַמַּדְרֵגָה הָרִאשׁוֹנָה. הַמַּדְרֵגוֹת הַנָּעוֹת הֵחֵלּוּ לְהוֹבִיל אוֹתָם לְמַטָּה לְכִוּוּן אוּלַם הַקְּרִיאָה.

"הֵי הָיְתָה שְׁלוּלִית עַקְשָׁנִית וּמִטְרִיָּה סַקְרָנִית-יוֹם אֶחָד הַמִּטְרִיָּה הַסַּקְרָנִית הִתְיַשְּׁבָה עַל הַשְּׁלוּלִית הָעַקְשָׁנִית וְהִתְרַטְּבָה כֻּלָּהּ" הִמְצִיא מוֹיְשִׁי.

"חָחָחָ" שָׁאַג יוֹנַאי מִצְּחוֹק "חָחָחָ" יָרַד לוֹ דְּמָעוֹת צְחוֹק מֵהָעֵינַיִם, וּבְלִי לָשִׂים לֵב הַמַּדְרֵגוֹת סִיְּמוּ אֶת מַסְלוּלָם וְיוֹנַאי מָצָא עַצְמוֹ עוֹמֵד בְּאוּלַם הַקְּרִיאָה אַחֲרֵי שֶׁיָּרַד בַּמַּדְרֵגוֹת הַמַּפְחִידוֹת!!!

"וָאוּ אֲנִי לֹא מַאֲמִין מָתַי הִסְפַּקְנוּ לָרֶדֶת אֶת הַמַּדְרֵגוֹת-לֹא שַׂמְתִּי לֵב אַתָּה מַמָּשׁ חָכָם מוֹיְשִׁי, יֶלֶד מְיֻחָד!!"

מוֹיְשִׁי חִיֵּךְ אֶל יוֹנַאי וְעָנָה לוֹ "אַל תִּשְׁכַּח שֶׁיֵּשׁ לָנוּ דֶּרֶךְ חֲזוֹר..."

"טוֹב נוּ, אַל תַּזְכִּיר לִי אֶת זֶה עַכְשָׁו בּוֹא נִמְצָא אֶת הַחִידָה קֹדֶם." 'דֶּיֶה לְצָרָה בִּשְׁעָתָהּ' "

הֵם הִתְקַדְּמוּ וְנִכְנְסוּ לְאוּלַם הַקְּרִיאָה שֶׁהָיָה מָקְדָּשׁ כָּלוֹ לִקְרִיאָה שְׁקֵטָה. בָּאוּלָם עָמְדוּ שׁוּרוֹת עַל גַּבֵּי שׁוּרוֹת שֶׁל מַדָּפִים, עֲשׂוּיִים עֵץ כֵּהֶה וְחַמִּים, הֵם יָצְרוּ מִסְדְּרוֹנוֹת צָרִים וַאֲרֻכִּים. שֻׁלְחָנוֹת קְרִיאָה גְּדוֹלִים וְכִסְאוֹת נוֹחִים הָיוּ מְפֻזָּרִים בֵּין הַמַּדָּפִים.

הֵם הִתְחִילוּ לָנוּעַ בְּשֶׁקֶט בֵּין מַעֲבְרֵי הַסְּפָרִים הָאֲרֻכִּים.

"אֲבָל אֲנִי לֹא מֵבִין, עֲדַיִן לֹא פָּתַרְנוּ אֶת הַחִידָה הַקּוֹדֶמֶת, אֲנִי מַרְגִּישׁ מְבֻלְבָּל וְשֶׁאֲנַחְנוּ קוֹפְצִים מֵחִידָה לְחִידָה לְלֹא פִּתְרוֹן" מוֹיְשִׁי הָיָה מִתְסַכֵּל.

"לֹא, אַתָּה טוֹעֶה. הַחַיִּים שֶׁלִּי הֵם מְעַנְיְנִים אֵין דָּבָר סְתָם, כָּל דָּבָר יֵשׁ לוֹ מַשְׁמָעוּת. וְדַוְקָא טוֹב שֶׁהֶעְלָתָ אֶת הַנּוּשֵׂא שֶׁל הַחִידָה הַקּוֹדֶמֶת אוּלַי הִיא

בֶּאֱמֶת קְשׁוּרָה לְפֹה אֵיךְ שֶׁהוּא?"

הוּא חִפֵּשׂ בַּתִּיק אֶת הַחִידָה וּמָצָא אוֹתָהּ "עַרְטוֹף יְשׁוּב בְּתַחְפּוֹשֶׁת'."

"אֵיךְ זֶה יָכוֹל לִהְיוֹת קָשׁוּר אֲנִי לֹא מֵבִין" מוֹיְשִׁי הִתְחִיל לְהִתְיָאֵשׁ, הוּא גַּם הָיָה רָעֵב מְאוֹד.

"אוּלַי נִשְׁאַל אֶת הַסַּפְרָנִית אִם הִיא מַכִּירָה אֶת הַיְּשׁוּב הַזֶּה?"

הֵם נִגְּשׁוּ לַסַּפְרָנִית שֶׁשָּׁהֲתָה בְּאוּלַם הַקְּרִיאָה וְשָׁאֲלוּ אוֹתָהּ אִם הִיא מַכִּירָה יְשׁוּב בְּשֵׁם עַרְטוֹף.

הַסַּפְרָנִית נִפְתָּה לְהָנְדֵּר "עַרְטוֹף עָרְטוֹף..." מָכַר לִי שֵׁם חַכּוּ רֶגַע" הִיא בָּדְקָה בַּמַּחְשֵׁב וְאָמְרָה: "תִּרְאוּ לֹא נִרְאֶה לִי שֶׁיֵּשׁ כָּזֶה יְשׁוּב הָיָה פַּעַם יְשׁוּב עַרְבִי כָּזֶה בְּהָרֵי יְהוּדָה אֲבָל הַיּוֹם הוּא לֹא קַיָּם אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁגַּם הוֹצִיאוּ עַל זֶה סֵפֶר עַל הַסִּפּוּר שֶׁהָיָה שָׁם."

"מָה! צָעַק יוֹנַאי אֵיךְ לֹא חָשַׁבְנוּ עַל זֶה!"

"שְׁשְׁשְׁ.... לֹא צוֹעֲקִים בַּסִּפְרִיָּה! זֶה מַפְרִיעַ מְאוֹד לַקּוֹרְאִים. דִּבֵּר בְּלַחַשׁ" גָּעָרָה בּוֹ הַסַּפְרָנִית.

"בְּסֵדֶר" לָחַשׁ יוֹנַאי "מוֹיְשִׁי! אֵיךְ לֹא חָשַׁבְנוּ עַל זֶה?"

"סְלִיחָה, אַתְּ יְכוֹלָה לְבַדֹּק לָנוּ אִם יֵשׁ לָכֶם סֵפֶר בְּשֵׁם..."- יוֹנַאי הוֹצִיא אֶת הַדַּף מֵהַתִּיק" וְקָרָא- "עַרְטוּף יְשׁוּב בְּתַחְפּוֹשֶׁת"

"בּוֹדֶקֶת" עָנְתָה הַסַּפְרָנִית, וְהִקְלִידָה בַּמִּקְלֶדֶת אֶת מָה שֶׁהִקְרִיאוּ לָהּ.

"כֵּן, יֵשׁ לָנוּ כָּזֶה סֵפֶר חִפְּשׂוּ אוֹתוֹ בַּמַּדָּפִים שֶׁל סִפְרֵי הָקוֹמִיקְס בְּמַדָּף שֶׁל הָאוֹת מ' זֶה נִמְצָא יָמִינָה מִפֹּה" הַסַּפְרָנִית כִּוְּנָה אֶת מוֹיְשִׁי וְיוֹנַאי הַנִּרְגָּשִׁים לְמַדְפֵּי הַקּוֹמִיקְס.

"אֲנִי הָמוּם!" אַתָּה רָאִיתָ אֵיךְ שְׁנֵי הַחִידוֹת הוֹבִילוּ אוֹתָנוּ לְכָאן זֶה מַמָּשׁ נס נִרְאֶה הָיָה שֶׁמִּישֶׁהוּ רָאָה שֶׁלֹּא הִצְלַחְנוּ לָעֲלוֹת עַל הַחִידָה וְנָתַן לָנוּ רֶמֶז לְהַגִּיעַ לְכָאן!" שָׂמַח מוֹיְשִׁי "אֵיזֶה חַיִּים מְעַנְיְנִים וּמַרְתִּקִים!"

הַחִפּוּשׂ אַחַר הַסֵּפֶר לֹא אָרַךְ הַרְבֵּה זְמַן תּוֹךְ דַּקּוֹת סִפּוּרוֹת מָצָא מוֹיְשִׁי אֶת הַסֵּפֶר וְקָפַץ בַּמַּדְרֵגוֹת.

"הִנֵּה אַתָּה! יְשׁוּב בְּתַחְפּוֹשֶׁת, מָה אַתָּה מַחְבִּיא בְּתוֹכְךָ?" דִּבֵּר מוֹיְשִׁי אֶל הַסֵּפֶר תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁהוּא מְדַפְדֵּף בּוֹ וּמְחַפֵּשׂ רֶמֶז לַהֶמְשֵׁךְ. הוּא לֹא מָצָא כְּלוּם.

"מָה זֶה? הִתְחַלְתָּ לְדַבֵּר עִם סְפָרִים?" שָׁאַל אוֹתוֹ יוֹנַאי.

"מָה אַתָּה יוֹדֵעַ? אוּלַי הוּא יְלַחֵשׁ לָנוּ בַּחֲזָרָה? הַכֹּל אֶצְלְךָ עִם נְסִים..."

חָחָחָ "אַתָּה מַצְחִיק" יוֹנַאי צָחַק בְּלַחַשׁ.

"טוֹב. מָה עוֹשִׂים עַכְשָׁו? הַסֵּפֶר בְּיָדֵינוּ וְאֵין בּוֹ שׁוּם רֶמֶז לַהֶמְשֵׁךְ אָז מִפֹּה לְאָן מְקַדְּמִים?" יוֹנַאי הָיָה מְהֻרְהָר.

"הִגַּעְנוּ עַד לְכָאן פָּתַרְנוּ שְׁנֵי חִידוֹת וְנִשְׁאַרְנוּ עִם סֵפֶר בַּיָּד, מָה זֶה אוֹמֵר?"

"זֶה אוֹמֵר שֶׁעַכְשָׁו אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים לָאֱכֹל כִּי אֲנִי גּוֹוֵעַ בָּרָעָב!" הִתְבַּכְיֵן מוֹיְשִׁי.

"וָאוּ סְלִיחָה שָׁכַחְתִּי מִזֶּה לְגַמְרֵי! אָז מָה עוֹשִׂים עַכְשָׁו? נֵלֵךְ לֶאֱכֹל? אֲבָל מָה יִהְיֶה עִם הַסֵּפֶר?"

"תִּרְאֶה, יֵשׁ לִי פֹּה מָנוֹי" אָמַר מוֹיְשִׁי "אָז אֶפְשָׁר לְהַשְׁאִיל אֶת הַסֵּפֶר. נִקַּח אוֹתוֹ אִתָּנוּ בְּתִיק אַחַר כָּךְ נַחְשֹׁב מָה הָלְאָה..."

"בְּסֵדֶר גָּמוּר" הִסְכִּים יוֹנַאי הֵם הִתְקַדְּמוּ לְעֶמְדַּת הַסַּפְרָנִית וְרָשְׁמוּ אֶת הַסֵּפֶר.

"עַכְשָׁו צָרִיךְ לַעֲלוֹת אֶת הַמַּדְרֵגוֹת בַּחֲזָרָה" לָחַשׁ יוֹנַאי בְּפַחַד.

"לָמָּה אַתָּה דּוֹאֵג? רָאִיתָ אֵיךְ הִצְלַחְתָּ לְרֶדֶת אוֹתָם בְּקַלּוּת נָכוֹן? אָז יִהְיֶה בְּסֵדֶר נַעֲשֶׂה אֶת אוֹתוֹ תַּרְגִּיל מִקֹּדֶם"

יוֹנַאי נָשַׂם נְשִׁימוֹת עֲמֻקּוֹת תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁהוּא מַתְחִיל לְהִתְקַדֵּם לַמַּדְרֵגוֹת הַנָּעוֹת.

נזר המשכן
שיווק יודאיקה ותשמישי קדושה
ציציות וטליתות במחירים הזולים ביותר!
לאתר סירקו
073-374-4448
משלוחים לכל הארץ
איסוף מבני עי"ש בתיאום מראש

מאפה פילו גבינות

מצרכים:

<u>למילוי:</u>	חצי כפית פלפל שחור
בצל לבן גדול	2 כפות שמן זית
3 כפות שמן זית	<u>לפילו:</u>
250 גרם בולגרית	חבילת עלי פילו
150 גרם גבינה צהובה	20 גרם חמאה
2 כפות גבינת שמנת	ביצה
ביצה	חצי כוס זעתר
רבע כפית מלח	

אופן ההכנה:

מפשירים את העלי פילו כ-3 שעות לפני ההכנה.
מחממים תנור ל180 מעלות.
לוקחים מחבת שמים את השמן זית במחבת ולבנתיים חותכים את הבצל לרצועות דקות ומוסיפים למחבת ומטגנים בין 10-15 דקות או עד להזהבה.
הכנת המילוי: בקערה מערבבים את הבולגרית, גבינה צהובה, גבינת שמנת, ביצה, מלח, פלפל שחור, שמן זית והבצל המטוגן.
הרכבת המאפה פילו:
ממיסים את החמאה במיקרוגל,
פותחים את העלי פילו ולוקחים 2 עלים ומברישים בחמאה, חותכים את הפילו ל-4 חלקים ובכל חלק שמים כף גדושה מהמילוי גבינות, לוקחים כל חלק ומקפלים משני הצדדים מעט ומגלגלים, ומסימים כך את כל העלי פילו ושמים בתבנית אפיה מרופדת בנייר אפייה.
לוקחים ביצה ומברישים את העלי פילו ומפזרים זעתר מעל, ומכניסים לתנור ל-15 דקות או עד שמזהיב.
בתיאבון !!!

תמר ומיכל מעודה

מוֹשִׁי הֶחְזִיק לוֹ בַּעֲדִינוּת אֶת הַיָּד תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁהוּא שׁוֹלֵחַ מִשְׁפָּטִים לֹא הֶגְיוֹנִיִּים לָאֲוִיר.
"פַּעַם הָיָה חָלָב לָבָן וְקוֹף שָׁחֹר הַקּוֹף שָׁחֹר נִכְנַס לְחָלָב וְנֶהְפַּךְ לְזֶבְרָה" אָמַר מוֹשִׁי מִשְׁפָּט לֹא הֶגְיוֹנִי בַּעֲלִיל.
מָהָהּ. חָחָ מֵאֵיפֹה הֵבָאתָ אֶת זֶה אֵיךְ זֶה יָכוֹל לִהְיוֹת חָחָחָ מַצְחִיק אַתָּה!
"בְּמִגְדָּלִי הַתְּאוֹמִים הָיוּ תְּאוֹמִים שֶׁנִּגְעוּ בָּעֲנָנִים, וְאָסְפוּ שָׁם פִּתְיתֵי שֶׁלֶג קְרִירִים" הוּא הִמְשִׁיךְ לְהַצְחִיק.
חָחָחָ צָחַק יוֹנַאי "וַאי אַתָּה מַמָּשׁ טוֹב בָּזֶה מֵאֵיפֹה זֶה בָּא לְךָ? חָחָחָ אֵיזֶה מִשְׁחָק נֶחְמָד זֶה."
עַכְשָׁו זָרַק מוֹשִׁי מִשְׁפָּט קָצָר וּמְחֹרָז: "בַּסָּלוֹן שֶׁבַּמָּלוֹן הָיָה מָלוֹן וּבָּלוֹן אָדֹם"
חָחָחָ יָפֶה מוֹשִׁי אַתָּה מַמָּשׁ יוֹדֵעַ לַחֲרֹז חָחָחָחָ..."
מוֹשִׁי עָשָׂה פַּרְצוּץ מוּזָר וְאָמַר:"פַּעַם אַחַת אִישׁ הָלַךְ בָּרְחוֹב נִתְקַע בָּעַמּוּד וְאָמַר מָה אִכְפַּת לִי אֲנִי לֹא אוֹהֵב חוּמוּס"

"חָחָחָ חָחָחָ מוֹשִׁי מוֹשִׁי אַתָּה יָכוֹל לִהְיוֹת בַּדְּחָן עִם הַפַּרְצוּפִים הָאֵלּוּ." הֵם הִגִּיעוּ בְּשָׁלוֹם לַקּוֹמָה הַבָּאָה תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁיּוֹנַאי אוֹחֵז אֶת בִּטְנוֹ שֶׁעוֹד רֶגַע וְהִתְפּוֹצְצָה מִצְּחוֹק!!!
חָחָחָ מוֹשִׁי חַכֵּה רֶגַע תֵּן לִי לְהֵרָגַע, בִּזְכוּתְךָ אֲנִי כְּבָר פָּחוֹת חוֹשֵׁשׁ מִמַּדְרֵגוֹת נָעוֹת.
וְעַכְשָׁו אֲנִי זוֹכֵר אוֹתָם כַּחֲוָיָה מַמָּשׁ טוֹבָה!
הֵם נָחוּ לְכַמָּה דַּקּוֹת וְיָצְאוּ הַחוּצָה לְהַמְרִיא עַל הַנּוֹצוֹת.
הַשָּׁעָה הִתְאַחֲרָה כְּבָר עוֹד מְעַט אַרְבָּע אַחַר הַצָּהֳרַיִם מוֹשִׁי הָיָה עָיֵף וְרָעֵב הוּא רַק רָצָה לַחֲזֹר הַבַּיְתָה.
"אוּפְלַי הַיּוֹם אֲנִי אַצְלִיחַ לִישֹׁן בִּזְכוּת כָּל הַהַרְפַּתְקָה הַזֹּאת הַרְבֵּה זְמַן שֶׁלֹּא הָיִיתִי עָיֵף כָּכָה..."
"יֹפִי, זֶה מְצַיָּן בּוֹא נָטוּס לַבַּיִת שֶׁלְּךָ תֹּאכַל אֲרוּחַת צָהֳרַיִם, תִּקְרָא אֶת הַסֵּפֶר אוּפְלַי תְּמִצָּא בּוֹ רֶמֶז. בַּלַּיְלָה תִּישַׁן טוֹב וְנִפָּגֵשׁ מָחָר לְיוֹם חָדָשׁ אָז כְּבָר נַמְשִׁיךְ עִם הָרְמָזִים שֶׁלָּנוּ..."
"בְּסֵדֶר" הִסְכִּים מוֹשִׁי הֶעָיֵף וְעָלָה עַל הַנּוֹצָה בְּכְבֵדוּת.
כַּעֲבֹר דַּקּוֹת סְפוּרוֹת הֵם נָחֲתוּ עַל אֶדֶן חַלּוֹן הַחֶדֶר שֶׁל מוֹשִׁי בַּקּוֹמָה הָעֶשְׂרִית.
מוֹשִׁי נָשַׁם נְשִׁימָה עֲמֻקָּה פָּתַח לִרְוָחָה אֶת הַחַלּוֹן וְנִכְנַס לַחֶדֶר. תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁהוּא חוֹשֵׁב הֵיכָן יַנִּיחַ אֶת הַנּוֹצָה לְבַל תִּתְגַּלֶּה.
"תּוֹדָה רַבָּה לְךָ עַל הַיּוֹם הַמַּדְהִים, יוֹנַאי."
"תָּמִיד בְּשִׂמְחָה," חִיֵּךְ יוֹנַאי. "עַכְשָׁו, תֵּן לִי אֶת הַנּוֹצָה שֶׁלְּךָ. כָּךְ לֹא תִּצְטָרֵךְ לְדָאוֹג שֶׁיִּמְצְאוּ אוֹתָהּ בַּחֶדֶר."
מוֹשִׁי הִסְתַּכֵּל עַל הַנּוֹצָה הַגְּדוֹלָה שֶׁלּוֹ וְהֶעֱבִיר אוֹתָהּ לְיוֹנַאי.
"אַתָּה יוֹדֵעַ," אָמַר יוֹנַאי, "הַתִּיק שֶׁאֲנִי נוֹשֵׂא אִתִּי הוּא תִּיק מְיֻחָד מְאוֹד. הוּא נִרְאֶה קָטָן מִבַּחוּץ, אֲבָל בְּפְנִים... הַנֶּפַח שֶׁלּוֹ אֵינוֹ נִמְדָּד כְּמוֹ תִּיקִים רְגִילִים. כָּל מָה שֶׁאֲנִי צָרִיךְ לְהַכְנִיס אֵלָיו, פָּשׁוּט נִבְלַע וְנִשְׁמַר בּוֹ בְּבִטְחָה. הִנֵּה, תִּרְאֶה."
יוֹנַאי פָּתַח אֶת הַתִּיק, מוֹשִׁי רָאָה בְּבֵרוּר כֵּיצַד הַנּוֹצָה הַגְּדוֹלָה, בַּעֲלַת נֶפַח מַשְׁמָעוּתִי, מַחְלִיקָה פְּנִימָה בְּקַלּוּת מַדְהִימָה, כְּאִלּוּ הַתִּיק הוּא בּוֹר לְלֹא תַּחְתִּית.אוֹ כְּמוֹ פֶּה פָּעוּר שֶׁבּוֹלֵעַ הַכֹּל, הַנּוֹצָה נֶעֱלְמָה לַחֲלוּטִין!
"וָאוּ!" לָחַשׁ מוֹשִׁי בְּהִתְפַּעֲלוּת. "הַתִּיק הַזֶּה מַדְהִים! זֶה כְּמוֹ קֶסֶם!"
"זֶה הַסּוֹד הַקָּטָן שֶׁלִּי אֵלֶיךָ," קָרַץ יוֹנַאי בְּעֵינָיו. "לְהִתְרָאוֹת מוֹשִׁי. נִפָּגֵשׁ מָחָר בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם וְנִתְקַדֵּם עִם הָרְמָזִים."
מוֹשִׁי נִכְנַס לַחֶדֶר הֵנִיחַ אֶת חֲפָצָיו עַל הַמִּטָּה וְהִסְתּוֹבֵב לְכִוּוּן הַחַלּוֹן, הוּא הִסְפִּיק לִרְאוֹת אֶת יוֹנַאי נֶעֱלָם בַּשָּׁמַיִם, מַשְׁאִיר אַחֲרָיו רַק שׁוֹבֶל נוֹצֵץ קַל בָּאֲוִיר.
?מָה עוֹד מֵכִיל הַתִּיק שֶׁל יוֹנַאי
!אִם אַתֶּם מַמָּשׁ סַקְרָנִים תַּמְשִׁיכוּ לַעֲקֹב אַחֲרֵי הַפְּרָקִים

העברה בנקאית:
בנק מרכנתיל (17)
סניף 745
חשבון 104888395
ע"ש יחד עם אחד תורה וחסד - קופת החסד בני עי"ש

ניתן לתרום בקהילות
בטלפון:
073-2757000
מספר קופה: 64122

הצטרפות לקבוצת מסירה והשאלה בני ע"ש

תֶּרְנְגֹלֶת הַשָּׁלוֹם \ אֲבִיהוּא שַׁאעֶר

כָּל הַזְּכֻיּוֹת שְׁמוּרוֹת © (עַל פִּי קוֹבֶץ הַיְּחִידוֹת קִסְמֵי)

לִידִידֵנוּ הַסּוֹפֵר וְהַמְחַנֵּךְ הָרַב אֲבִיהוּא שַׁאעֶר יצ"ו
מְחַבֵּר הַסְּפָרִים 'לְאוֹרָם' - סִפּוּרֵי הוֹד וּמוֹפֵת עַל גְּדוֹלֵי דּוֹרֵנוּ תִּימָן וְעוֹד, בְּשִׁלּוּב אִיּוּרִים מַרְהִיבִים.
וְ 'הָאַגֶּרֶת שֶׁהֻצְּילָה' - עֲלִילָה מְרַתֶּקֶת לַהוֹרָה וְלַגִּיל הָרַךְ, סִפּוּרוֹן מְגַיֵּלָן וְאֵיכוּתִי בְּשִׁלּוּב הַמְחָשׁוֹת מִפֹּאָרוֹת.
בְּקָרוֹבּ! "תּוֹרָה וּמוּסָר בְּחֻרְזוֹת וּבְמַאֲסָר" מַסָּע מְרַתֵּק שֶׁל פְּאוֹן פְּלָאִי.
avihush200@gmail.com 0504182263

לקוראי המגזין ולתושבי בני עי"ש היקרים,
אנו שמחים להודות לכם על השותפות החמה והברוכה בהוצאת המגזין שלנו - מגזין שהוא של כולנו, ונועד להגדיל כבוד שמים, לקרב ולהתחזק יחד באמונה ובאהבת ה'.
כדי להמשיך לגדול ולהשתבח יחד כקהילה אחת, אנו מזמינים כל מי שברצונו ליטול חלק בעשייה המשותפת:
שותפות ותמיכה: תרומות וחסויות להחזקת המגזין, פיתוחו והרחבת תפוצתו לרווחת הכלל.
יוצרי תוכן וויזואליה: כותבים, מעצבים ויוצרי תמונות בבינה מלאכותית (AI) המעוניינים לתרום לתכני המגזין.
תוכן קולי ווידאו: אם אתם בעלי מקצוע או מבינים בתחום הוידאו המעוניינים להציע רעיונות או תכנים לקהילה.
מוזמנים לפנות אלינו בצירוף פירוט קצר / קורות חיים ודוגמאות עבודה, כדי שנוכל להכיר ולבחון התאמה בצורה המיטבית. **ליצירת קשר:** Ya580811149@gmail.com